

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-20-Sarlatova_citadela.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Conan-20-Sarlatova_c

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 17.1.2004

Modification Date: 17.1.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ŠARLATOVÁ CITADELA
(The Scarlet Citadel)

Hned po skončení zmatků občanské války obdržel Conan od svého aquilonského spojence, krále Ophiru Amalruse, naléhavou žádost o pomoc. Strabonus, vládce království Koth, vojensky ohrožuje hranice Ophiru. Conan proto vyjíždí s pěti tisíci nejstatečnějších aquilonských rytířů na pomoc. Na rovině Shamu však zjišťuje, že se proti němu oba králové zrádně spikli.

1.

Lapili Lva na rovině Shamu
Údy mu skuli do železných řetězů,
Hlasitě vykřikli a trubky hrály,
Volali: "Konečně jsme Lva jali!"
Běda vám, města řeky a pláně,
Jestli kdy Lev své lovy začne!
– stará balada –

Utichl ryk bitvy, jásos vítězů se mísil s nářkem umírajících. Padlí pokrývali rovinu jako pestrobarevné listí po podzimní bouři. Zapadající slunce se třpytilo na leštěných helmách, pozlacených brněních, stříbrných pancířích, zlomených mečích a na těžkých záhybech hedvábných královských praporců, které padly do kaluží schnoucí krve. V tichých valech tu leželi váleční koně a jejich těžkoodění jezdci, rozevláté hřívy a pocuchané chocholy stejně zbrocené rudým příbojem. Kolem nich a mezi nimi, jako pěna po bouři, ležela roztroušena rozsekaná a podupaná těla v ocelových přílbicích a kožených kabátcích, lučištníci a pikynýři.

Nad celou plání zazněla triumfální fanfára rohů a kopyta vítězů drtila těla poražených, když se lesknoucí šiky jako paprsky blyštivého kola blížily k místu, kde stále ještě vedl svůj nerovný boj poslední z živých. Toho dne Conan, král Aquilonie, spatřil, jak byla jeho jízda rozdrčena na padrť a odváta na věčnost. S pěti tisíci rytíři překročil jihovýchodní hranice Aquilonie a vjel na travnaté roviny Ophiru, jen aby shledal, že se proti němu jeho bývalý spojenec, král Ophiru Amarus, spřáhl s vojsky Strabona, krále Kothu. Když poznal, že jde o past, bylo už pozdě, ale i tak udělal vše, co mohl s pěti tisíci jezdci dokázat proti třiceti tisícům rytířů, lučištníků a kopiníků spiklenců.

Neměl lukostřelce ani pěchotu a tak vrhl svou těžkooděnou jízdu proti přicházející armádě. Viděl jak nepřátelští rytíři v lesklých brněních padají pod jejich kopími, prolomil jejich střed a hnál před sebou rozprášené šiky, když tu zjistil, že se ocitl v kleštích bojem nedotčených křídel. Strabonovi shemitští lukostřelci vznítili mezi jeho rytíři zmatek, zaplavovali je deštěm střel, který v jejich brnění nacházel každou skulinu, stříleli koně a kothští pikynýři dobýjeli padlé jezdce oštěpy. Obrnění kopiníci ze zdecimovaného středu, posílení jezdci z křídel, se přeskupili a doráželi znovu a znovu, když už jim k ovládnutí bitevního pole stačila pouhá početní převaha.

Aquiloňané neuprchli. Umírali v poli a z pěti tisíců jezdců, kteří následovali Conana na jih, se z roviny Shamu nevrátil živ ani jediný. A nyní stál v zálivu porubaných těl svých vlastních vojáků sám král, zády opřený o hromadu mrtvých koní a lidí. Ophirští rytíři ve zlacených brněních přeskakovali na koních kopce mrtvol, aby udeřili na osamělou postavu, podsadití Shemité s černomodrými bradami a kothští rytíři s temnými tvářemi se s ním sráželi pěšky. Ozývalo se ohlušující řinčení ocele, postava západního krále v černém brnění se hrozivě tyčila nad rojem nepřátel, a rozdávala rány jako řezník ohánějící se velkou sekýrou. Konec bez pánů prchali polem pryč a kolem jeho obrněných nohou vyrostl kruh mrtvých těl. Útočníci před jeho divokou zuřivostí ustupovali zpět, bledí a zsinálí.

Řvoucími a klejícími řadami přijížděli vůdci vítězů, Strabonus s temnou bradatou tváří a prohnánými očima, Amarus, štíhlý, distingovaný, zrádný a nebezpečný jako kobra a supovi podobný Tsotha-lanti, oblečený jen do hedvábného roucha; jeho velké černé oči se leskly z tváře připomínající dravého ptáka. O tomhle kothském čaroději se vyprávěly temné příběhy. Rozcuchané ženy ze severních a západních vesnic jeho jménem strašily děti a vzpurné otroky přivedla k poslušnosti rychleji než výprask hrozba, že mu budou prodáni. Lidé říkali, že má celou knihovnu černého umění vázanou v kůži stažen z živých lidských obětí a že se v bezejmenných propastech pod kopcem, na němž stojí jeho palác, paktuje se silami temnot a mění ječící otrokyně za bezbožná tajemství. On byl skutečným vládcem Kothu.

Ted' se zle usmál, když králové přitáhli oštěže v bezpečné vzdálenosti od děsivé obrněné postavy, která se tyčila nad mrtvými. Pod pohledem těch divokých modrých očí, které se vražedně leskly zpod promáčké hřebenovité helmy, se krčili i ti nejodvážnější. Conanova temná, zjizvená tvář byla vzteky ještě temnější, jeho černá zbroj byla rozbitá na cáry a zbrocená krví, jeho velký meč byl až po jílec rudý. V tísní z něj spadlo veškeré pozlátko civilizace, byl to barbar, který čelil svým přemožitelům. Conan, původem Cimřeňan, byl jedním z těch divokých a ponurých horalů, kteří žili v bezútěšné, mlhavé zemi na severu. Sága o tom, jak se dobyl trůnu Aquilonie, byla základem celého cyklu hrdinských příběhů.

A tak se nyní králové drželi zdaleka a Strabonus křikl na shemitské lučištníky, aby na nepřitele zdálky pouštěli šípy; Cimřeňanův široký meč kosil jeho kapitány jako zralé obilí a Strabonus, který byl lakomý, ať šlo o rytíře nebo peníze, se zalykal vzteky. Tsotha ale zavrtěl hlavou.

"Dostaneme ho živého."

"To se lehko řekne!" zavřel Strabonus, znepokojený představou, že by si k nim gigant v černém brnění mohl nějak prokletit oštěpy cestu. "Kdo dokáže dostat živého lidožravého tygra? U Ishtar, šlape po krečích mých nejlepších šermířů! Výcvik každého z nich mě stál sedm let a hory zlata a teď tu leží a hodí

se leda tak na žrádlo pro kočky! Šípy, povídám!"

"Znovu – ne!" vyštěkl Tsotha a seskočil dolů z koně. Chladně se usmál. "Ještě seš nenaučil, že můj rozum je silnější než každý meč?"

Prošel řadami pikynýrů a mohutní chlapi v ocelových přílbicích a lehkých kroužkových brněních zděšeně ustupovali stranou, aby se jich nedotkl ani cíp jeho roucha. A ani chocholatí rytíři nebyli pomalejší, když šlo o to udělat mu místo. Překročil mrtvoly a stanul tváří v tvář děsivému králi. Armáda tomu se zatajeným dechem v napjatém tichu přihlížela. Postava v černé zbroji se nad štíhlým mužem v hedvábí tyčila jako strašlivě nebezpečí. Vylámaný, krví zbrocený meč se zvedl do výše.

"Nabízím ti život, Conane," řekl Tsotha a v jeho hlase zazněla krutá radost.

"A já ti dám smrt, čaroději," zavrčel král. Velký meč, hnaný divokou nenávistí a železnými svaly, zasvištěl, aby roztřel Tsothovo hubené tělo vedví. Ale ještě než stačily zástupy vykřiknout, čaroděj postoupil kupředu. Příliš rychle, než aby to mohlo lidské oko postřehnout, bylo jen vidět, jak položil ruku na Conanovo levé rameno, z jehož tvrdých svalů byla servána zbroj. Svištící ostří změnilo směr a obrněný velikán ztěžka padl na zem, kde zůstal nehybně ležet. Tsotha se tiše smál.

"Seberte ho a nebojte se, Lev přišel o tesáky."

Králové zastavili koně a dívali se na padlého Lva. Conan ležel nehybně, jako mrtvý, ale jeho široce rozevřené oči na ně hleděly a plály bezmocným vztekem.

"Co jsi mu udělal?" zeptal se Amalrus stísněně.

Tsotha ukázal široký prsten se zvláštním vzorem, který měl na prstě. Stiskl prsty a zevnitř prstenu vystřelil jako hadí jazyk drobounký ocelový kel.

"Je napuštěn šťávou z purpurového lotosu, který roste ve strašidelných močálech jižní Stygie," řekl mág.

"Jeho dotyk působí dočasné ochrnutí. Spoutejte ho a naložte do vozu. Zapadá slunce a je čas vydat se na cestu do Khorshemishe."

Strabonus se obrátil na generála Arbanuse.

"Vracíme se do Khorshemishe s raněnými. S námi pojede jen oddíl královské jízdy. Ty za svítání překročíš aquilonské hranice a obleheš Shamar. Ophiřané tě budou za pochodu zásobovat jídlem. Připojíme se k tobě s posilami, hned jak to bude možné."

Pak se armáda ocelových rytířů, pikynýrů, lučištníků i s táborovými služebníky odebrala do ležení na loukách poblíž bitevního pole. A hvězdnatou nocí uprostřed blyštivé palácové gardy odjížděli dva králové a čaroděj, který byl mocnější než kterýkoli pozemský vládce a za nimi se táhla dlouhá řada vozů, naložených raněnými. V jednom z nich ležel Conan, král Aquilonie, spoután řetězy, s hořkostí porážky v ústech a slepou zuřivostí raněného tygra v duši.

Jed, který zmrazil jeho údy a učinil je bezmocnými, neuškodil mozku. Vůz, ve kterém ležel, kodrcal loukami a Conanova mysl se bouřila až k zešílení proti té porážce. Amalrus vyslal posla, který úpěnlivě prosil o pomoc proti Strabonovi, údajně pustošícímu jeho západní pohraničí, jež jako úzký klín leželo mezi hranicí Aquilonie a rozlehlým Kothským královstvím na jihu. Prosil pouze o tisíc jezdců a přítomnost Conana na povzbuzení svých demoralizovaných poddaných. Ted' Conan v duchu klel. Ve své velkomyslnosti přitáhl s pětikrát větším počtem, než zrádný monarcha žádal. V dobré víře přešel hranice Ophiru a střetl se s domnělými rivaly spojenými proti němu. O jeho schopnostech vypovíдалo, že si k polapení pěti tisíc mužů s ním v čele přivedli celou armádu.

Zrak mu zastřela rudá mlha. Žíly na spáncích mu naběhly hněvem a tepal v nich šílený puls. Za celý svůj život nepoznal větší a bezmocnější vztek. Před vnitřním zrakem se mu v rychlém sledu míhaly scény ze života. Panoráma, v němž se v mnoha převlecích a postaveních pohybovaly stínové postavy, jimiž kdysi byl. Barbar v kůžích, námezdný šermíř v rohaté helmě a šupinovém pancíři, korzár na dračí galéře, po níž zůstávala rudá brázda krve a zmaru na jižních pobřežích, kapitán armád v lesklé oceli na vzpínajícím se černém válečném koni, král na zlatém trůnu, nad nímž se třepetal lví praporec, a před kterým se klaněl pestrobarevný dav dvořanů a dam. Ale kodrcání a natřásání vozů přivedlo jeho myšlenky zpátky až k zešílení jednotvárným úvahám o Amalrusově zradě a Tsothově magii. Žíly na skráních mu div nepraskly a výkřiky raněných ve vozech ho naplňovaly divokým uspokojením.

Před půlnocí překročili ophirskou hranici a za svítání se na jihovýchodním obzoru objevily třpytné štíhlé věže Khorshemishe s narůžovělým odstínem; tyčily se nad ponurou šarlatovou citadelou, která z té dálky

vypadala jako cákanec čerstvé krve na obloze. To byl Tsothův hrad. Vzhůru k němu vedla jen jedna úzká ulice, vyložená mramorem a střežená těžkými železnými branami. Svahy kopce byly příliš strmé, než aby po nich mohl někdo vyšplhat a nahoře stál hrad vévodící městu jako koruna. Z hradeb citadely se daly pozorovat široké bílé ulice města, minarety, mešity, krámy, chrámy, panská sídla a obchody. Člověk se také mohl podívat na královské paláce postavené v rozlehlých zahradách obehnaných vysokou zdí, na přepychové háje ovocných stromů a záhony květů, mezi nimiž zurčely umělé potůčky a nepřetržitě šuměly stříbrné fontány. Nad tím vším visela citadela, jako kondor pohroužený nad kořistí do vlastních ponurých úvah.

Masivní brány mezi mohutnými věžemi vnější hradby se hlučně rozevřely, padesát trubek zaznělo na pozdrav, a král vjel mezi lesklými řadami kopiníků do svého hlavního města. Avšak bílé dlážděné ulice zůstaly tiché, lidé se nevyhrnuli, aby házeli dobyvateli pod kopyta růže. Strabonus předjel zprávy o bitvě a oni právě vstávající k dennímu zaměstnání civěli na krále, který se vracel s malou družinou a nebyli si jisti, zda to věští vítězství či porážku.

Conan, jemuž se do žil pomalu vracel život, natáhl krk z podlahy vozu, aby se podíval na divy města, jemuž lidé říkali Královna Jihu. Myslel si, že jednoho dne projede těmi zlatě zdobenými bránami v čele svých ocelových švadron s velkým lvím praporcem nad hlavou v helmě. Nyní vstupoval v řetězech, vysvěcen ze zbroje a hozen jako zajatý otrok na bronzovou podlahu vozu svého přemohitele. Jeho vztek přehlušil náhlý příval ironického veselí, ale nervózním vojákům, kteří vůz řídili, jeho smích připadal jako mručení probuzeného lva.

2.

Lesklá slupka obnošené lži,
bajka o Svatém právu...
Vy jste své koruny zdědili,
však já dal vlastní krve cenu.
Trůn co jsem získal v krvi a potu,
u Croma, ten já neprodám.
Za sliby dolin plných zlata,
či uvržení do pekelných jam!
– Cesta Králů –

V citadele, v komnatě s klenutým stropem z vyřezávaného gagátu a zvětralými dveřními oblouky, na nichž se leskly zvláštní temné klenoty, se konalo podivné konkláve. Conan Aquilonský, krvácející z neovázaných ran, které pokrývaly jeho mocné údy, tu čelil svým přemohitelům. Z každé strany ho střežil tučet černých obrů se sekýrami na dlouhých násadách. Před ním pak stál Tsotha a na divanech polehávali Strabonus a Amarus ve svém hedvábí a zlatě, v lesku klenotů, a nazí mladí otroci po jejich boku jim do pohárů vyřezaných z jediného safíru nalévali víno. Jako silný kontrast tu stál Conan, ponurý, zkrvavený, nahý až na bederní roušku, s pouty na mohutných pažích, modré oči se mu leskly spod zcuchané černé hřívy, která mu spadala na nízké, široké čelo. Vévodil scéně a pouhou vitalitou své osobnosti obracel v posměch nádheru dobyvatelů, a králové si to každý ve své pýše a pompě v hloubi srdce uvědomovali a vyvádělo je to z rovnováhy. Jen Tsotha byl klidný.

"Naše tužby se rychle plní, králi Aquilonie," řekl Tsotha. "A naším přáním je rozšířit naše impérium."

"A tak, vy svině, chcete mé království," procedil Conan.

"Co jiného jsi zač, než dobrodruh, který uchvátil korunu, na kterou nemá o nic větší právo než kterýkoli jiný toulavý barbar?" odrazil ho Amarus. "Jsme připraveni poskytnout ti přiměřenou kompenzaci..."

"Kompenzaci?" z Conanovy mohutné hrudi zaduněl poryv smíchu. "Cenu za hanbu a zradu! Jsem barbar a tak mám prodat své království a jeho lid za vaše špinavé zlato? Ha! Jak jsi přišel ke své koruně ty a to prase s černým ksichem vedle tebe? Vaši otcové bojovali a trpěli a přinesli vám své koruny na zlatých podnosech. Co jste vy, krom otrávení pár bratrů, zdědili bez hnutí prstem, já si vybojoval."

"Sedíte v saténu, chlemtáte víno vyráběné v potu tváře a mluvíte o svatých panovnických právech, bah! Vystoupil jsem na trůn z propasti nahého barbarství a přitom jsem svou krev proléval tak snadno jako krev jiných. Jestli má někdo z nás právo vládnout lidem, u Croma, pak jsem to já! Jak mi chcete dokázat svou nadřazenost?"

"Našel jsem Aquilonii utiskovanou vám podobným prasetem, také měl rodokmen zjištěný tisíce let do minulosti, ale zemi rvaly války baronů a lid úpěl utlačováním a daněmi. Dnes se žádný aquilonský šlechtic neodvážil týrat nejhudšího z mých poddaných a daně lidí jsou lehčí než kdekoli jinde na světě."

"A co vy? Tvůj bratr, Amalrusi, drží východní polovinu tvého království a vzdoruje ti. A ty, Strabone, tvoji vojáci i teď obléhají hrady tuctu nebo více vzbouřených baronů. Lid obou království se chýlí k zemi pod tíhou tyranských daní a poplatků. A vy chcete oloupit mne... ha! Uvolněte mi ruce a vaše mozky zasviní podlahu!"

Tsotha se zle usmál, když viděl vztek královských společníků.

"To všechno, jakkoli je to pravdivé, nemá žádný význam. Naše plány s tebou nepočítají. Tvá odpovědnost skončí, jen co podepíšeš tento pergamen, je to abdikace ve prospěch prince Arpella z Pellie. Dáme ti zbraně, koně, a pět tisíc zlatých lunů a eskortujeme tě na východní hranici."

"Chcete mě poslat tam, kde jsem byl, než jsem přejel hranice Aquilonie, abych se dal do služby v její armádě, navíc obtíženého jménem zrádce!" Conanův smích byl jako hluboké, krátké štěknutí vlka.

"Arpello, co? Podezřívám jsem toho řezníka z Pellie. Nemůžete alespoň loupit a plenit čestně a otevřeně, musíte mít vždycky výmluvu, i když za nic nestojí? Arpello se vychloubá stopou královské krve, tak z něj uděláte satrapu, abyste omluvili svou krádež a vládli jeho prostřednictvím! To se dřív uvidíme v pekle!"

"Jsi hlupák," vykřikl Amalrus. "Jsi v našich rukou a s radostí tě připravíme o korunu i o život!"

Conanova odpověď nebyla ani královská, ani důstojná, ale charakteristická pro člověka, jehož barbarskou náturu nesetřela přijatá kultura. Plivl Amalrusovi přímo do očí. Král Ophiru vyskočil s výkřikem vzteklosti zuřivosti a sáhl po meči. Vytasil ho a vrhl se na Cimmeřana, ale Tsotha zasáhl.

"Počkejte, Vaše Veličenstvo, ten muž je můj vězeň."

"Z cesty, čaroději!" zavřeštěl Amalrus, rozběsněný zábleskem Cimmeřanových modrých očí.

"Zpátky, povídám!" zařval Tsotha, který vzplál hrůzyplným hněvem. Jeho hubená ruka vyletěla z rukávce a hodila do Ophiřanovy sešklebené tváře hrst prachu. Amalrus vykřikl a zavrával zpět, zakryl si oči a meč mu vypadl z ruky. Ochable padl na divan, zatímco kothské strážce před sebe netečně hleděly a král Strabonus rozechvělou rukou spěšně vyprázdnil další pohár vína. Amalrus spustil ruce a prudce potřásl hlavou, do jeho šedých očí se znovu vracela inteligence.

"Oslepl jsem," zavrčel. "Cos to se mnou udělal, čaroději?"

"Pouhá ukázka, kdo je tu skutečným pánem," řekl ostře čaroděj; maska předstírané uhlazenosti spadla a odhalila pravou, zlou přirozenost toho muže. "Strabonus už lekci dostal, měj svou i ty. Byl to jen prach ze stygijské hrobky, který jsem ti hodil do očí a jestli ti budu muset vymýt zrak ještě jednou, nechám tě bloudit v tmách až do konce života."

Amalrus pokrčil rameny, nevyzpytatelně se usmál a natáhl se po poháru, aby zakryl strach a vztek. Jako zkušený diplomat znovu rychle nabyl sebevědomí. Tsotha se obrátil ke Conanovi, který během celé epizody klidně stál. Na čarodějův posunek černoši chytli svého vězně a vedli ho za Tsothou, který z komnaty vyšel klenutými dveřmi do klikaté chodby. Její podlaha byla tvořena mnohobarevnou mozaikou, její stěny byly vykládány zlatým pletivem a stříbrnými rytinami, pod klenutým stropem se pohupovaly zlaté kadidelnice, které plnily chodbu mlžnými, navoněnými oblaky. Zahnuli dolů menší chodbou z nefritu a černého gagátu, ponuré a strašné, která končila mosaznými dveřmi, nad nimiž se hrůzně šklebila lidská lebka. V těch dveřích stála tlustá, odpudivá postava chraštíci svazkem klíčů. Byl to Tsothův vrchní eunuch, Shukeli, o němž se šeptaly děsivé příběhy; člověk, u něhož chorobná láska k mučení nahrazovala normální lidské city.

Mosazné dveře vedly na úzké schodiště, které se vinulo dolů do nitra kopce, na němž citadela stála. Šli dolů, až se nakonec zastavili před železnými dveřmi, které vypadaly zbytečně masivně. Očividně nešly otevřít zevnitř a jejich konstrukce by odolala palbě obléhacích strojů i beranidlům. Shukeli je otevřel a jak odchýlil těžký portál, Conan si povšiml neklidu mezi černými giganty, kteří ho hlídali a ani Shukeli se zjevně nemohl zbavit jisté nervozity, když zíral do temnoty uvnitř. Za nimi byla další bariéra ze silných

ocelových tyčí. Ta byla zajištěna důmyslnou závorou, která neměla zámek a dalo se s ní manipulovat jen zvenčí, závora byla odsunuta a mříž zajela do zdi. Vešli do široké chodby, jejíž podlaha, stěny i klenutý strop se zdály být vytesány v masivní skále. Conan věděl, že jsou hluboko pod zemí, snad i pod úpatím samotného kopce. Temnota tlačila na pochodně stráží jako živoucí vnímavá bytost.

Rychle krále připoutali ke kruhu na kamenné zdi. Nad jeho hlavu do výklenku umístili pochodeň, takže stál v půlkruhu kalného světla. Černoši úzkostně spěchali pryč; mumlali si mezi sebou a vrhali do tmy pohledy plné děsu. Tsotha jim pokynul, aby odešli, a oni se v klopýtavém houfu tlačili do dveří, jakoby se báli, že se tma může proměnit v něco příšerného a skočit jim na záda. Tsotha se otočil ke Conanovi a ten si zneklidněně povšiml, že čarodějovy oči se v šeru lesknou a jeho zuby, podobné vlčím tesákům, bíle svítí mezi stíny.

"Tak tedy sbohem, barbare," posmíval se kouzelník. "Já musím jet k obklíčenému Shamaru. Během deseti dnů budu se svými válečníky ve tvém paláci v Tarantii. Co od tebe mám vzkázat tvým ženám, ještě než z nich stáhnou jejich líbezné kůže na svitky pro kroniku triumfů Tsotha-lanti?"

Conan v odpověď zařičel palčivou cimmerskou kletbou, při níž by praskly ušní bubínky nejednomu obyčejnému člověku, ale Tsotha se jen tiše zasmál a odešel. Conan spatřil jeho supovitou siluetu skrz husté tyče, jak zasunuje mříž na své místo, pak bouchly vnější dveře a ticho se sneslo jako příkrov.

3.

Kráčel Lev napříč sály pekelnými,
Do cesty se mu kladly ponuré stíny
Mnoha sešklebených bezejmenných tvarů –
Příšer cenících svou vlhkou tlamu.
Řevem a vytím se chvěla čern tmy
Když Lev obcházel sály pekelnými.
– Stará balada –

Král Conan zkoušel kruh ve zdi a řetěz, kterým byl spoután. Paže měl volné, ale věděl, že tyhle okovy nerozerve ani svou železnou silou. Články řetězu byly silné jako jeho palec a řetěz sám byl přikován k ocelové obruči, kterou měl kolem pasu. Obruč byla široká jako jeho ruka a tlustá na půl palce. Sama váha okovů by slabšího člověka brzy vyčerpala k smrti. Zámky jistící obruč a řetěz byly tak masivní, že by si s nimi sotva poradil železný mlat. A co se týkalo kruhu, ten zřejmě procházel skrz zeď a byl upevněn na druhé straně.

Conan zaklel a když se zadíval do tmy, která se tiskla na půlkruh světla, ovládla ho panika. V jeho duši spaly, nedotčeny logikou civilizace, všechny barbarské pověry. Jeho primitivní představivost zaplnila podzemní temnotu strašlivými tvary. I rozum mu napovídal, že tu není proto, aby byl vězněn. Přemožitelé ho neměli důvod ušetřit. Do těchto jeskyní byl odveden, aby zde našel svou konečnou zhoubu. Proklel se za to, že nepřijal jejich nabídku, proti níž se jeho tvrdohlavé já vzpíralo i teď, ale věděl, že kdyby ho odsud odvedli a dali mu novou šanci, jeho odpověď by byla stejná. Neprodá své poddané řezníkovi. A přece, tehdy, když dobýval království, nemyslel na nic jiného než na svůj vlastní prospěch. Tak do duše tohoto nájezdníka a lupiče se zkrvavenýma rukama časem nepozorovaně vstoupil pocit vladařské odpovědnosti.

Conan pomyslel na poslední Tsothovu ohavnou hrozbu a zaryčel zuřivou zlobou. Věděl, že to není jen plané vychloubání. Muži a ženy nebyli pro tohoto čaroděje víc, než hemžící se hmyz pro učence. Hebké bílé dlaně, které ho hladily, rudé rty, které se tiskly k jeho, líbezná ňadra, která se chvěla při jeho horoucích polibcích, že by z nich měla být stažena něžná kůže, bílá jako slonovina, růžová jako okvětní plátky... Z Conanových rtů se šíleným vztekem vyrval řev tak příšerný a nelidský, že by posluchač ztmul hrůzou, kdyby se dozvěděl, že povstal v lidském hrdle.

Strašidelné ozvěny způsobily, že sebou král trhl a připomněl si svou situaci. Podíval se nejistě do vnějšího přítímu a vzpomněl si na všechny hrůzostrašné příběhy o Tsothově černokněžnické krutosti. Po páteři mu

přešel mráz, když si uvědomil, že tohle jsou určité Sály hrůzy, pojmenované tak v děsivých legendách, tunely a jeskyně, ve kterých Tsotha provádí děsivé experimenty s bytostmi lidskými, zvířecími, a jak se šeptalo, démonickými a bezbožně spolu mísí elementy samé podstaty života. Pověsti říkaly, že šílený básník Rinaldo tato podzemí navštívil a čaroděj mu ukázal všechny hrůzy a bezejmenné zřůdnosti, a on je pak použil ve své strašlivé básni Píseň podzemí, která nebyla jen pouhou fikcí vyšínutého mozku. Ten mozek Conan rozbil do prachu svou válečnou sekerou té noci, kdy bojoval o život s vrahy, které do jeho paláce zrádně přivedl šílený veršotepec. Ale děsivá slova hrozná písně králi znovu zazněla v uších, když tu stál v řetězech.

Zamyšlený Cimmeran náhle strnul, když se ozval slabý šelestivý zvuk, při němž mu tuhla v žilách krev. Napnul se soustředěným nasloucháním, jehož intenzita byla téměř bolestivá. Po páteři mu přejela ledová ruka. Byl to nepochybně zvuk měkkých šupin, které tiše klouzaly po kamení. Spatřil za kruhem šedého světla nejasný kolosální stín, hrozný i ve své neurčitosti a na kůži mu vyvstal studený pot. Stín se vztyčil, lehce se kolébaje, a z přítomí chladně žhnuly žluté oči. Před jeho široce rozevřenými očima se vynořila mohutná, šeredná hlava klínového tvaru a ze tmy se v šupinatých smyčkách líně vyplazil hrůzný výsledek plazí evoluce.

Byl to tvor, vedle něhož bledly všechny dřívější Conanovy představy o hadech. Od konce ocasu až po trojúhelníkovou hlavu měřil dobrých osmdesát stop a hlava sama byla větší než koňská. V kalném světle se jeho šupiny chladně leskly, bílé jako jinovatka. Ten had se určitě narodil i vyrostl ve tmě a přece byly jeho oči bystré a plné zla. Zakroužil svými smyčkami před zajatcem a velká hlava na klenutém krku se houpala pár palců od královny tváře. Rozeklaný jazyk, který se míhal ven a dovnitř, mu téměř zavadil o rty, a ze smrdutého pachu se mu zvedal žaludek. Propalovaly se do něj velké, žluté oči a Conan jim odpovídal pohledem lapeného vlka. Freneticky bojoval s šílenou touhou sevřít velký klenutý krk do svých drtivých paží. Conan, silný nad chápání civilizovaného člověka, kdysi za svých korzářských dnů na stygijském pobřeží zlomil po zuřivém boji vaz krajtě. Ale tento plaz byl jedovatý; viděl velké, stopu dlouhé tesáky zahnuté jako šavle. Kanula z nich bezbarvá tekutina, v níž instinktivně rozeznával smrt. Snad by mohl klínovitou lebku rozdrtit zoufalou ranou sevřených pěstí, ale věděl, že stačí náznak pohybu a monstrem udeří jako blesk.

Conan neměl žádný logický důvod stát nehybně, logika mu naopak napovídala, že když už je stejně ztracen, bylo by lepší hada vydráždit a mít vše za sebou. Byl to slepý, černý pud sebezáchovy, co ho nutilo stát strnule jako železná socha. Teď se velký trup vztyčil a hadí hlava visela ve vzduchu nad jeho vlastní; monstrem zkoumalo pochodeň. Na jeho nahé stehno skanula krůpěj jedu a bylo to, jako by se mu do masa ponořila do ruda rozžhavená dýka. V Conanově mozku vyšlehly plameny mučivé bolesti, ale přesto stál nepohnutě; ani škubnutím svalů, ani zachvěním víčka nedal najevo bolest z rány, po níž mu zůstala jizva až do smrti.

Had se nad ním kolébal, jako by pátral, zda je v nehybné siluetě nějaký život. Náhle vnější dveře, které v šeru nebylo vidět, pronikavě zarachotily. Plaz, nedůvěřivý jako celý jeho rod, sebou na své rozměry neuvěřitelně rychle škubl a táhlým plazivým pohybem zmizel v chodbě.

Dveře se s bouchnutím otevřely a otevřené už zůstaly. Zvedla se mříž a jas venkovních pochodní zářmoval mohutnou černou postavu. Neznámý se vplížil dovnitř, částečně za sebou zatáhl mříž a nechal zvednutou závoru. Jak vešel do světla pochodně nad Conanovou hlavou, král spatřil, že to je obrovský, nahý černý muž, držící v jedné ruce velký meč a v druhé svazek klíčů. Černoch mluvil pobřežním dialektem a Conan mu tak odpovídal; naučil se mu, když byl korzárem u pobřeží Kushe.

"Dlouho jsem si tě přál potkat, Amro," černoch Conana nazýval jménem, pod nímž byl Cimmeran za svých pirátských dnů znám Kushitům: Amra, Lev. Otrokova chundelatá hlava cenila ve zvířecím smíchu bílé zuby a oči se mu ve světle pochodní rudě leskly. "Hodně jsem si kvůli tomuhle setkání troufl.

Podívej! Klíče ke tvým okovům! Ukradl jsem je Shukelimu. Co mi za ně dáš?"

Zacinkal klíči Conanovi před očima.

"Deset tisíc zlatých lunů," odpověděl rychle král a do hrudi mu vstoupila divoká naděje.

"To nestačí!" vykřikl černoch a v jeho ebenové tváři se zračila divoká radost. "Nestačí to za riziko, jaké podstupuji. Tsothovi milácci mohou vylézt ze tmy a zhltnout mě a jestli se Shukeli doví, že jsem ukradl

klíče, pověsí mě za... nu, co mi dáš?"

"Patnáct tisíc zlatých lunů a palác v Poitainu," nabídl král.

Černoch zavyl a zadupal v záchvatu barbarského požitku.

"Víc!" vykřikl. "Nabídni mi víc! Co mi dáš?"

"Ty černý pse!" rudá mlha zuřivosti zastřela Conanův zrak. "Kdybych byl volný, dal bych ti zlomený hřbet! Poslal tě Shukeli, aby ses mi posmíval?"

"Shukeli o tom nic neví, bílý muži," odpověděl černoch, natáhl svůj silný krk a upřel zrak do Conanových divokých očí. "Znám tě z dřívějšíka, ještě ze dnů, kdy jsem byl náčelníkem svobodného lidu, dřív, než mě chytili Stygijci a prodali na sever. Nepamatuješ se na vyplnění Abombi, poté, co ji vzali útokem tví mořští vlci? Před palácem krále Ajagy jsi zabil náčelníka a druhý ti utekl. Byl to můj bratr, kdo zemřel, a já, kdo utekl. Žádám po tobě cenu krve, Amro!"

"Osvobod' mě a vyplatím ti zlata, co vážíš," zavrčel Conan.

Rudé oči se leskly a bílé zuby se ve světle pochodní blyštěly jako vlčí.

"Tak, ty bílý pse, jsi stejný jako celá tvá rasa; ale černému muži nemůže zlato nikdy vyvážit krev. Cena, kterou chci, je... tvá hlava!"

To slovo bylo jak šilencův skřek a rozeznělo kolem ozvěnu. Conan strnul a v hrůze z toho, že by měl zemřít jako ovce, nevědomky cloumal okovy; pak ho ale zmrazil skutečný děs. Ve tmě za černochoým ramenem se kolébal nejasný, příšerný tvar.

"Tsotha se to nikdy nedoví!" smál se krutě černoch, příliš pohlcený svým triumfem, než aby dbal o cokoli jiného, příliš opilý nenávistí, než aby věděl, že se mu za zády kolébá Smrt. "Než přijde do krypty, démoni dávno vytahají tvé kosti z okovů. Budu mít tvou hlavu, Amro!"

Rozkročil své uzlovité nohy jako ebenové sloupy, ve světle pochodní se nadouvaly a přelévaly jeho velké černé svaly a zvedl oběma rukama masivní meč. V té chvíli titánský stín za ním vystřelil dolů a dopředu, a klínovitá hlava zasadila úder, jehož ozvěna se ztrácela v tunelu. Z odolých rtů, jež se v bleskurychlé agónii široce rozevřely, se neozval žádný zvuk. Conan viděl, jak se zaduněním úderu odchází ze širokých očí život tak rychle, jako když se sfoukne svíčka. Rána hodila velké černé tělo přes chodbu, pak se kolem něj ovinuly blyštivé smyčky strašlivého, gigantického tvaru a skryly je pohledu. Ke Conanovým uším jasně dolehlo lámání a drcení kostí. V tom se jeho srdce bláznivě rozbušilo. Meč a klíče vylétly černochovi z rukou, aby s řinčením a zvoněním dopadly na kámen... a klíče ležely králi téměř u nohou. Snažil se pro ně ohnout, ale řetěz byl příliš krátký. Než si sundal sandál a stiskl klíče prsty u nohy, bití srdce ho téměř udusilo. Zvedl nohu, prudce je popadl a sotva zadusil zavytí závratného triumfu, které se mu dralo na rty.

Chvilé zápolení s masivními zámky, a byl volný. Zvedl spadlý meč a rozhlédl se kolem. Spatřil jen prázdnotu přítmí, do něhož had odvedl rozbitý a potrháný předmět, který sotva připomínal lidské tělo. Conan se otočil k otevřeným dveřím. Několik rychlých kroků ho doneslo k prahu... kryptou pronikavě zaječel vysoký smích, mříž se Conanovi zavřela přímo před prsty a závora zapadla. Skrz mříže se dívala tvář podobná vysmívajícímu se, vyřezávanému chrličovi... eunuch Shukeli, který následoval své ukradené klíče. Určitě ve svém posměchu nepostřehl meč ve věžňově ruce. Se strašlivou kletbou Conan udeřil tak, jak útočí kobra; velké ostří zasyčelo mezi mřížemi a Shukeliho smích ustal ve smrtelném zavytí. Tlustý eunuch se zlomil v pase, jako by se klaněl svému vrahovi a zhroutil se jak bečka sádla. Jeho tlusté ruce marně svíraly vyhřezlá střeva.

Conan zavrčel divokým uspokojením, ale ještě nebyl volný. Klíči nemohl odemknout závoru, s níž se dalo manipulovat jen zvenčí. Zkušenost mu napovídala, že tyče jsou stejně tvrdé jako meč; pokus prosekat si cestu na svobodu by skončil ztrátou jeho jediné zbraně. Pak našel na těch kalených tyčích důlky připomínající stopy neuvěřitelných tesáků a s bezděčným záchvěvem se zamyslel, jaká to asi bezejmenná monstra tu bariéru tak strašlivě poznamenala. Ať už to bylo cokoli, on teď musel udělat jedinou věc – najít jiný východ. Sebral z výklenku pochodeň a vyrazil chodbou dolů, s připraveným mečem v ruce. Neviděl žádnou stopu po hadovi, ani po jeho oběti, jen velkou krvavou skvrnu na kamenné podlaze.

Tma se plížila stopu za ním, a světlo louče ji jen stěží zahánělo zpět. Vpravo i vlevo viděl temné otvory, ale držel se hlavní chodby. Opatrně sledoval podlahu před sebou, aby nespadol do nějaké díry. A náhle

uslyšel žalostný ženský pláč. Další Tsothova oběť, pomyslel si a znovu čaroděje proklel. Zatočil po hlase a kráčel za ním dolů menším tunelem, který byl zatuchlý a vlhký. Jak šel, vzlykání sílilo a přibližovalo se, pak zvedl pochodeň a ze stínů se vynořil neurčitý tvar. Pokročil blíž a strnul náhlou hrůzou z masivního, beztvareho těla, které se rozvalovalo před ním. Jeho neurčité obrysy trochu připomínaly chobotnici, ale znetvořená chapadla byla na tu velikost příliš krátká a tělo tvořila chvějící se želatina, z níž se mu udělalo fyzicky nevolno. Z ohavné, krev mrazící masy vyrůstala žabovitá hlava a jemu se hrůzou zvedl žaludek, když zjistil, že žalostný zvuk vycházel z těch obscénních, oduřklých rtů. Jakmile na něm spočinuly velké nestálé oči té příšernosti, zvuk se změnil v odporný vysoký chichot a chvějící se tělo vyrazilo k němu.

Otočil se a prchal tunelem, svůj meč se použít neodvážil. Stvoření snad bylo tvořeno pozemskou hmotou, ale pohled na něj do hloubky otrásl jeho duši a pochyboval, zda ho může zranit síla zbraně vyrobené lidskou rukou. Ještě krátkou chvíli bylo slyšet, jak se to s příšerným smíchem pleská a plácá za ním.

Nezaměnitelný lidský tón, který v tom smíchu slyšel, ho téměř připravil o rozum. Byl to stejný smích, jaký slýchal obscénně bublat z tlustých rtů oplzlých žen Shadizaru, Města hřichu, když byly zajaté dívky na tržišti vysvlékány donaha. Jakým pekelným uměním přivedl Tsotha tohle nepřírozené stvoření k životu? Conan nejasně cítil, že právě hleděl do tváře rouhání věčným zákonům přírody.

Běžel směrem k hlavní chodbě, ale dříve než se tam dostal, narazil na malou, čtvercovou komnatu, kde se křížily dva tunely. V poslední chvíli před sebou na zemi spatřil jakési malé, dřepící tělo, a než se mohl zastavit nebo změnit směr běhu, kopl nohou do něčeho poddajného, co pronikavě zavřísklo. Střemhlav padl dopředu a pochodeň mu vypadla z ruky na kamennou podlahu, kde nárazem zhasla. Conan, napůl omráčený pádem, vstal a tápal tmou. Jeho orientační smysl byl popletený a nemohl se rozhodnout, kterým směrem je hlavní chodba. Pochodeň nehledal, neměl ji čím zapálit. Jeho tápající ruce našly ústí tunelů a on si naslepo jeden z nich vybral. Nevěděl, jak dlouho kráčí absolutní tmou, ale náhle ho barský instinkt varoval před blížícím se nebezpečím.

Měl úplně stejný pocit, jako když stál ve tmě na kraji velké propasti. Svezl se na všechny čtyři a sunul se vpřed, když tu náhle jeho tápající ruka nahnala okraj jámy, do které podlaha tunelu strmě spadala. Kam až mohl dosáhnout, stěny klesaly kolmo dolů, na omak vlhké a slizké. Natáhl ruku do tmy a špičkou meče se sotva dotkl druhého okraje. Mohl to přeskočit, ale nebyl k tomu žádný důvod. Vybral si špatný tunel a hlavní chodba ležela kdesi za ním.

Jak si to pomyslel, ucítil nepatrný pohyb vzduchu; z propasti vál přízračný vítr a čečral jeho černou hřívu. Conanovi naskočila husí kůže. Snažil se sám sebe přesvědčit, že propast je nějak propojena s vnějším světem, ale instinkt mu napovídal, že tohle není přirozená věc. Nebyl jen uvnitř kopce, byl pod ním, byl hluboko pod úrovní městských ulic. Jak by mohl vnější vítr najít cestu do propastí a foukat z nich zezdola! v tom strašidelném větru znělo sotva slyšitelné pulsování, jako by někde hluboko, hluboko dole duněly bubny. Králem Aquilonie projel náhlý třas.

Vstal a pustil se zpátky, když tu se cosi vzneslo ven z propasti. Co to bylo, Conan nevěděl. Ve tmě neviděl nic, ale jasně cítil přítomnost... neviditelné, neurčité inteligence, která se zlobně vznášela kolem něj. Otočil se a utíkal, odkud přišel. V dálce spatřil malou rudou jiskřičku. Vyrazil k ní a mnohem dříve, než si myslel, že se k ní dostane, udeřil hlavou do stěny a jiskru uviděl u nohou. Byla to pochodeň, její plameny zhasly, ale konec ještě žhnul. Opatrně ji zvedl a foukal na ní, až znovu rozdmýchal oheň. Když vyšlehl plamínek, rozhlédl se. Byl zpátky v místnosti, kde se křížily tunely a jeho smysl pro orientaci se vrátil.

Našel tunel, kterým přišel z hlavní chodby, a jak k němu vykročil, jeho louč zuřivě zablikala, jako by se ji snažila sfouknout neviditelná ústa. Znovu ucítil čísi přítomnost, zvedl pochodeň a rozhlédl se kolem dokola.

Nespatřil nic; jen ucítil cosi, jakési neviditelné, netělesné stvoření, které se vznášelo ve vzduchu a metalo slizké a sprosté nadávky, které nemohl slyšet, ale jichž si byl nějakým instinktivním způsobem vědom. Zuřivě zatočil mečem a měl pocit, jako by uvízl v pavučinách. Pak jím projela chladná hrůza a začal tunelem prchat pryč. Jak běžel, cítil na nahých zádech páchnoucí palčivý dech.

Když vběhl do široké hlavní chodby, nepocíťoval už ničí přítomnost, ať viditelnou, či neviditelnou. Šel dolů chodbou a čekal, že na něj ze tmy každou chvíli vyskočí démoni s tesáky a pařáty. Tunely nebyly tiché. Ze všech stran se z nitra země ozývaly zvuky, které nepatřily do normálního, duševně zdravého

světa. Bylo slyšet chichotání, výbuchy démonického smíchu, dlouhé rozechvělé vytí a jednou nenapodobitelný chechtavý smích hyeny, který nakonec přešel v rouhavý lidský řev. Slyšel kradmé kroky nohou a v ústích tunelů zachytil podoby přízračných figur monstrózních a abnormálních tvarů. Bylo to, jako by putoval peklem. Peklem, které stvořil Tsotha-lanti. Ale ačkoli jasně slyšel nenasyté mlaskání slintajících pysků a cítil palčivé pohledy hladových očí, stínová zjevení nevěšla do velké chodby. A on nejspíš věděl proč. Plazivý zvuk za ním ho zelektrizoval a když skákal do tmy nejbližšího tunelu, zhasl mávnutím pochodeň. Slyšel, jak se chodbou sune velký had, líný po svém posledním jídle. Vedle něj cosi vypísklo strachy a ztratilo se v temnotách. Hlavní chodba byla jasně lovištěm velikého plaza a ostatní monstra mu šla z cesty.

Z hada měl Conan nejmenší hrůzu; když si vzpomněl na lkající a chichotající hnus a na slizké, klející stvoření, které vylétlo z propasti, cítil se s ním téměř spřízněn. Konec konců byl z pozemské hmoty; sice to byla lezoucí smrt, ale hrozila jen tělesným zánikem, zatímco ostatní nestvůry ohrožovaly i rozum a duši. Když se had odplazil chodbou pryč, v bezpečné vzdálenosti ho, jak doufal, následoval a znovu rozfoukal pochodeň. Nedošel daleko, když uslyšel hluboké sténání, které zřejmě přicházelo z temného ústí tunelu poblíž. Opatrnost jej varovala, ale zvědavost ho přesto zavedla do tunelu. Vešel tam s vysoko zdviženou loučí, z níž už zbýval jen oharek. Byl připraven na cokoli, ale to, co spatřil, rozhodně nečekal.

Díval se do prostorné kobky, která byla od podlahy až ke stropu zamřížována tyčemi pevně zapuštěnými do kamene. Za těmi mřížemi ležela postava, která, když přišel blíž, vypadala jako člověk, a snad to i člověk byl. Tělo měl obtočené a spoutané úponky husté révy, která zřejmě rostla z jednolitě skály podlahy. Byla pokryta podivně tvarovanými listy a krvavými květy, ne saténově červenými jak to bývá u okvětních plátků, ale nepřírozeně sinavé rudé barvy připomínající perverzní karikaturu rostlinného života. Její přilnavé, vláčné větve se vinuly kolem mužova nahého trupu a údů a zdálo se, že laskají jeho skrčené tělo dychtivými, chlípnými polibky. Jeden velký květ se vznášel přímo nad jeho ústy. Z rozevřených rtů se ozval hluboký zvířecí nářek, hlava sebou kroutila jako v nesnesitelných mukách a oči pohlédly přímo na Conana. Avšak nebylo v nich světlo inteligence, byly to prázdné, skelné oči idiota.

Ted' se velký krvavý květ sklonil a přitiskl své plátky na zkřivené rty. Údy nešťastníka se v mukách zkroutily, úponky rostliny se jako v extázi zachvěly a roztrásky se po celé své hadí délce. Došlo v nich k jakési změně a jejich barvy začaly být ještě sytější a jedovatější.

Conan nerozuměl tomu, co vidí, ale věděl, že hledí na nějaký druh Hrůzy. Člověk či démon, utrpení oběti pohnulo Conanovým vrtkavým a impulsivním srdcem. Podíval se po vchodu a našel v tyčích mřížovité dveře opatřené masivním zámkem. Když k němu mezi klíči našel ten pravý, odemkl a vstoupil. Plátky sinálých květů se okamžitě roztáhly jako kápě kobry, úponky se hrozivě vztyčily a celá rostlina se roztrásla a rozvlnila směrem k němu. Conan cítil podivnou, zlovolnou inteligenci; ta rostlina ho viděla, pocíťoval, jak z ní vyzařují vlny hmatatelné nenávisti. Ačkoli se po něm dlouhé úponky se syčením a chřestěním větví natahovaly, ostražitě přistoupil blíž, a když zpozoroval patu odpudivě pružné lodyhy tlustší než jeho stehno, švihl mečem a jedinou ranou kmen uťal.

Nešťastník v jejím sevření byl okamžitě prudce odmrštěn pryč a velká réva sebou mrskala a svíjela se jako bezhlavý had, stočená do obrovitého nepravidelného klubka. Úponky se lámaly a kroutily, větve se třásky a chřestily jako kastaněty a plátky se křečovitě otvíraly a zavíraly. Pak se rostlina ochable natáhla v celé své délce, syté barvy zbledly a zšedly a z useknutého pahýlu pomalu vytékala čpící tekutina.

Conan tomu fascinovaně přihlížel, když vtom jej se zvednutým mečem otočil zvuk za ním. Osvobozený člověk stál na nohou a prohlížel si ho. Conan údivem otevřel ústa. Z vyčerpané tváře už nehleděly tupé oči. Byly teď temné a hloubavé, plála v nich inteligence a výraz imbecility z tváře spadl jako maska. Muž měl úzkou a pěkně tvarovanou hlavu s vysokým, vznešeným čelem. Celá jeho tělesná konstrukce byla aristokratická, vyzařovalo to z jeho vysoké štíhlé postavy i z malých, pěstěných rukou a nohou. Jeho první slova byla podivná a překvapivá.

"Který je rok?" zeptal se v kothštině.

"Dnes je desátý den měsíce Yuluk, roku Gazely," odpověděl Conan.

"Yagkoolan Ishtar!" zamumlal neznámý. "Deset let!" Přejel si rukou po čele a zavrtěl hlavou, jako by chtěl svůj mozek očistit od nánosů prachu a pavučin. "Všechno je dosud kalné. Po deseti letech prázdná člověk nemůže po rozumu hned chtít, aby jasně fungoval. Kdo jsi?"

"Conan, dříve z Cimmerie. Nyní král Aquilonie."

Druhý se na něj překvapeně podíval.

"Opravdu? A Numedides?"

"Zardousil jsem ho na trůnu té noci, kdy jsem dobyl sídelní město," odpověděl Conan.

Jistá naivita královny odpovědi zacukala cizincovými rty.

"Pardon, Vaše Veličenstvo. Měl bych vám poděkovat za službu, kterou jste mi prokázal. Jsem jako člověk, který se náhle probudil ze spánku hlubšího smrti, pronásledovaný hrůzou bolesti palčivější, než je peklo, ale chápu, že jste mě osvobodil. Řekněte mi, proč jste uťal peň rostliny Yothga, místo abyste ji vyrval z kořenů?"

"Protože jsem se už dávno naučil vyvarovat dotyku těla s něčím, čemu nerozumím," odvětil Cimmeran.

"Dobrá zásada," řekl cizinec. "Protože kdybyste byl schopen Yothgu vytrhnout, mohl byste na jejích kořenech shledat visící věci, s nimiž by si ani váš meč neporadil. Kořeny Yothgy jsou zapuštěny v Pekle."

"Ale kdo jsi ty?" zeptal se Conan.

"Lidé mi říkají Pelias."

"Co?" vykřikl král. "Čaroděj Pelias, rival Tsotha-lanti, který zmizel před deseti lety z povrchu země?"

"Ne tak docela z povrchu země," odpověděl Pelias s kyselým úsměvem. "Tsotha dal přednost tomu, ponechat mě naživu, a to v okovech strašnějších, než je rezavějící železo. Uvrhl mě sem s tou zlou květinou, jejíž semena sem černým kosmem připlula z Prokletého Yagu a jež našla úrodnou půdu jen v hnilobou prolezlých podlažích Pekla. Dokud mě ta prokletá věc tiskla a pila ze mě ve svém odporném objetí duši, nemohl jsem si vybavit svou magii, slova a symboly mé moci. Dnem i nocí to sálo obsah mé mysli a můj mozek zůstával prázdný jako rozbitý vinný džbán. Deset let! Ishtar nás ochraňuj!"

Conan nenašel žádnou odpověď, stál s oharkem pochodně a meč držel připravený. Ten člověk byl nepochybně šílený, ale v podivných temných očích, které na něj klidně hleděly, šílenství nebylo.

"Pověz mi, je černý čaroděj v Khorshemishi? Ale ne, nemusíš odpovídat. Má moc se probouzí a já v tvé mysli vidím velkou bitvu a krále lapeného zradou. A vidím Tsotha-lantu, jak se Strabonem a králem Ophiru spěchá k Tyboru. Tím lépe. Mé umění je po dlouhém spánku ještě příliš křehké, aby mohlo Tsothovi čelit. Potřebuji čas, abych sebral své síly a seskupil svou moc. Pojďme pryč z těch jeskyní."

Conan znechuceně zacinkal klíči.

"Mříž k vnějším dveřím pevně drží na závoru, s níž se dá manipulovat jen zvenčí. Není odsud nějaký jiný východ?"

"Jen jeden, a ten by se žádný z nás neodvážil použít vzhledem k tomu, že nevede vzhůru, ale dolů," zasmál se Pelias. "Ale na tom nezáleží. Pojďme se podívat na mříž."

Nejistými kroky dlouho nepoužívaných nohou vyrazil k chodbě. Postupně však kráčel stále jistěji. Conan se vydal za ním a znepokojeně řekl: "Tímhle tunelem se plazí prokleté velký had. Musíme si dávat pozor, abychom mu nevlezli přímo do tlamy."

"Pamatuji se na něj z dřívějšíka," odpověděl Pelias ponuře. "Co víc, byl jsem nucen se dívat, jak mu dávají sežrat mých deset kleriků. To je Starý Satha, nejoblíbenější z Tsothových miláčků."

"To dal Tsotha vyhloubit tohle podzemí jen pro to, aby tu žila jeho prokletá havěť?" zeptal se Conan.

"Vůbec ne, on ho nedal vykopat. Když bylo město před třemi tisíci lety založeno, stály už na kopci a kolem kopce ruiny staršího města. Král Khossus V., zakladatel, postavil na kopci palác a když pod ním kopal sklepy, narazil na zazděné dveře. Nechal je probourat a našel podzemí takové, jaké je dnes. Jeho velkého vezíra tu však potkal tak strašný konec, že zděšený Khossus nechal vchod znovu zazdít. Rozhlásil, že vezír spadl do studně, sklepy nechal zasypat a později palác opustil a dal v podhradí postavit nový. Odtud v panice uprchl, když jednoho rána našel na mramorové podlaze své komnaty rozsypanou podivnou černou prst'."

"Pak odjel s celým dvorem do východního cípu království a tam postavil nové město. Palác na kopci se nepoužíval, zchátral a obrátil se v trosky. Pak Akkutho I. vzkřísil zašlou slávu Khorshemishe a postavil tu pevnost, Tsotha-lantovi zbývalo už jen vztyčit šarlatovou citadelu a znovu otevřít vstup do podzemí. A ať už Khossusova velkého vezíra potkal jakýkoli osud, Tsotha mu unikl, ačkoli se spustil do studny, kterou našel v podzemí a vyšel odtamtud s podivným výrazem v očích, jenž mu z nich již nikdy nezmizel."

"Viděl jsem tu studnu, avšak hledat moudrost bych se v ní neodvážil. Jsem sice čaroděj, a starší než si

lidé myslí, ale jsem člověk. Co se týče Tsothy, říká se, že shadizarská tanečnice jednou usnula příliš blízko předlidských ruin na Dagoth Hillu a probudila se v sevření černého démona; z toho bezbožného spojení vzešel prokletý kříženec lidmi zvaný Tsotha-lanti..."

Conan ostře vykřikl, ucouvl a strhl svého společníka zpět. Před nimi se tyčil matně lesky bílý obrys Sathy, a v jeho očích plála odvěká nenávist. Conan se napjal k šílenému berserkskému útoku – vrazit žhnoucí louč do d'ábelské tlamy a svěřit svůj život jediné ráně mečem. Ale had se nedíval na něj. Upíral přes jeho rameno pohled na muže zvaného Pelias, který tu stál se založenýma rukama a usmíval se. A z velkých, žlutých, studených očí zvolna mizela nenávist a vzplál v nich čirý strach. Bylo to poprvé a naposled, kdy Conan spatřil v hadích očích takový výraz. Se svištivým závanem, který byl jako náraz silného větru, velký plaz zmizel.

"Co ho tak vyděsilo?" zeptal se Conan a znepokojeně si svého společníka prohlížel.

"Šupinatý lid vidí, co uniká smrtelnému oku," odpověděl Pelias tajemně. "Ty vidíš mou tělesnou stránku, on viděl mou nahou duši."

Po páteři mu přejel chlad a Conan uvažoval, zda je Pelias člověk a ne jen další démon podzemí v masce člověka. Přemítal, zda by nebylo rozumné prohnat mu bez dalších cavyků záda mečem, ale zatímco tak uvažoval, došli k ocelové mříži, která se černala na pozadí pochodní proti tyčím sedělo zkrvavené, zhroucené Shukeliho tělo.

Pelias se zasmál a ten smích nebyl příjemný na poslech.

"Při slonovinových bocích Ishtar, kdopak je náš dveřník? Podívejme, snad to není sám vznešený Shukeli. Shukeli, který věšel mé mladíky za nohy a se smíchem z nich dřel kůži! Ty spíš, Shukeli? Proč ležiš tak ztuhle, s pupkem skleslým jako vyvržený čuník?"

"Je mrtvý," zamumlal Conan, kterého ta divoká slova notně vyvedla z míry.

"Mrtvý či živý," zasmál se Pelias, "dveře nám stejně otevře."

Ostře tleskl dlaněmi a vykřikl: "Vstaň, Shukeli! Vstaň z pekla a vstaň ze zkrvavené podlahy a otevři dveře svým pánům! Vstaň, povídám!"

Kobkami zaznělo příšerné úpění. Conanovi vstaly vlasy na hlavě a na kůži mu vyrazil studený pot. Shukeliho tělo sebou trhlo, pohnulo se a neobratně tápalo dlaněmi. Peliasův smích byl nelítostný jako obsidiánová dýka, když se eunuch kymácivě zvedal a přitom se chystal tyčí mříže. Conan, když to viděl, cítil, jak se mu krev v žilách mění v led a morek v kostech ve vodu, protože Shukeliho široce rozevřené oči byly skelné a prázdné a z hluboké sečné rány v jeho břicho splihle visela na zem střeva. Když eunuch manipuloval se závorou, pracoval jako tupý automat a nohy se mu zaplétaly do vlastních vnitřností. Když sebou poprvé trhl, Conan si pomyslel, že existuje neuvěřitelně malá šance, že je ještě naživu; ale ten muž byl mrtev, byl mrtev již mnoho hodin.

Pelias prošel otevřenou mříží a Conan se protáhl za ním. Po těle mu stékal pot, snažil se v co největší vzdálenosti obejít úděsnou postavu, která se na slabých nohou opírala o mříž a tak ji držela otevřenou. Pelias ji bez povšimnutí minul a Conan ho v sevření hrůzy a prudké žaludeční nevolnosti následoval. Neušel ani půl tuctu kroků, když ho otočilo náhlé zadunění. U paty mříže zvadle ležela Shukeliho mrtvola. "Splnil svůj úkol a peklo po něm znovu sáhlo," podotkl vesele Pelias a zdvořile předstíral, že si nevšímá zimního třasu, který projížděl Conanovým mohutným tělem. Vedl je vzhůru, po dlouhých schodech a bronzovými dveřmi s lebkou nahoře. Conan sevřel meč, neboť čekal útok otroků, ale v citadele panovalo ticho. Prošli černou chodbou a vešli do chodby, kde se houpaly kadidelnice rozprašující kolem sebe svou věčnou vůni. Stále nikoho neviděli.

"Otroci a vojáci bydlí v jiné části citadely," poznamenal Pelias. "Dnes, když jsou jejich páni pryč, nepochybně leží opilí vínem nebo šťávou z lotosu."

Conan se podíval klenutým, zlaceným oknem, které vedlo na široký balkon a při pohledu na tmavě modrou hvězdnatou oblohu zaklel překvapením. Když ho uvrhli do podzemí, bylo krátce po úsvitu. A nyní bylo po půlnoci. Stěží mohl uvěřit, že byl v podzemí tak dlouho. Náhle si uvědomil, že má žízeň a vlčí hlad. Pelias ho zavedl do komnaty s pozlaceným klenutým stropem, podlahou vykládanou stříbrem a lazuritovými stěnami se spoustou obloukových dveří.

Tam s povzdechem klesl na hedvábný divan. "Zase hedvábí a zlato. Tsotha předstírá, že je povznesen nad rozkoše těla, ale on je napůl d'ábel. Já jsem, navzdory svému černému umění, člověk. Mám rád

pohodlí a hodokvasy... tak mě také Tsotha polapil. Dostal mě, když jsem se opil do bezvědomí. Víno je zrádné... při slonovinových nadrech Ishtar, když o něm teď mluvím, ten zrádce je tu! Příteli, naplň mi prosím pohár... počkej! Zapomněl jsem, že jsi král. Já budu nalévat."

"K čertu s tím," zavrčel Conan, naplnil křišťálový pohár a nabídl ho Peliasovi. Pak zvedl džbán, hluboce se z nádoby napil a zopakoval Peliasovo spokojené vydechnutí.

"Ten pes se vyzná v dobrém víně," řekl Conan a utřel si ústa hřbetem ruky. "Ale u Croma, Peliasi, budeme tu sedět, a čekat až se vojáci probudí a podřežou nám krky?"

"Neboj se," odpověděl Pelias. "Chceš vidět, jak Strabonovi přeje štěstí?"

V Conanových očích vzplanul blankytný oheň a stiskl meč, až mu zmodraly klouby. "Oh, mít ho tak na délku meče!" zahučel.

Pelias zvedl z ebenového stolu velkou mihotavou kouli.

"Tsothův krystal. Dětská hračka, ale když není čas na opravdovou vědu, tak se hodí. Pohleďte do něj, Vaše Veličenstvo."

Položil krystal před Conana na stůl. Král se zadíval do mlhavých hlubin, které se prohlubovaly a rozšiřovaly. Z mlhy a stínů se zvolna vynořovaly obrazy. Díval se na důvěrně známou krajinu. Rozlehlé louky se táhly k široké, klikaté řece, za níž úroveň terénu prudce stoupala do labyrintu nízkých kopců. Na severním břehu řeky stálo opevněné město, obehnané vodním příkopem, který na obou koncích ústil do řeky.

"U Croma!" vyhrkl Conan. "To je Shamar! Ti psi ho oblehli!"

Útočníci překročili řeku a jejich pavilony stály na úzké rovině mezi městem a kopci. Válečníci se rojili kolem hradeb a jejich brnění se v měsíčním svitu bledě leskla. Z věží na ně pršely šípy a kameny a oni vrávoravě ustupovali, ale pak znovu dotírali.

Jak Conan zaklel, scéna se změnila. Z mlhy se tyčily vysoké, štíhlé věže a lesklé kopule a on hleděl na Tarantii, své hlavní město, v němž vládl zmatek. Viděl ocelové rytíře z Poitainu, své nejvěrnější spojence, jak v plné polní opouštějí město. Odjížděli branou a dav, který se vyrojil na ulice, na ně pískal a syčel. Viděl loupení, prostopášnosti a ozbrojence, na jejichž štítech byl znak Pellie, jak obsazují věže a vykračují si po tržištích. Nad tím vším, jako fantastickou malbu, spatřil temnou, triumfující tvář prince Arpella z Pellie. Pak obraz zmizel.

"Tak!" zaklel Conan. "Můj lid se proti mě obrátil, sotva jsem vytáhl paty..."

"Ne tak docela," přerušil ho Pelias. "Doslechli se, že jsi mrtev. Myslí si, že není nikdo, kdo by je mohl ochránit před vnějším nepřítelem a občanskou válkou. Aby unikli hrůzám anarchie, obrátili se přirozeně na nejsilnějšího šlechtice. Nevěří Poitaincům, pamatují se na dřívější války. A Arpello je po ruce a je to nejsilnější princ centrálního království."

"Až se vrátím do Aquilonie, bude z něj jen bezhlavá mrtvola hnijící na Místě zrádců." Conan stiskl zuby.

"Jenže dřív než ty bude v Tarantii Strabonus," upozornil ho Pelias. V každém případě jeho jezdcí zpustoší tvé království."

"To je pravda!" Conan chodil komnatou jako lev v kleci. "Ani na nejrychlejší koni se do Shamaru před polednem nedostanu. A tam nemohu udělat nic lepšího, než zemřít s lidmi, až město padne... a padne nejpozději za pár dnů. Ze Shamaru do Tarantie je to pět dní jízdy, i kdybych cestou uštval koně. Než se dostanu do hlavního města a seberu armádu, Strabonus bude bušit na brány; a sebrat armádu bude zatraceně těžké, všichni moji zatracení šlechtici se po zprávě o mé smrti rozběhli na svá prokletá léna. A když lidé vyhnali Trocera z Poitainu, nikdo neuchrání korunu před Arpellovými chtivými rukama... a korunní poklad. Za loutkový trůn vydá Strabonovi zem... a až se Strabonus otočí, vznítí vzpouru. Ale šlechta ho nepodpoří a Strabonovi to dá záminku, aby království otevřeně anektoval. Oh, Crome, Ymire a Sete! Kdybych měl křídla, letěl bych do Tarantie jako blesk!"

Pelias, který seděl a ťukal nehty do jadeitové stolní desky, se náhle zarazil. Pak vstal, jako by se o něčem definitivně rozhodl a pokynul Conanovi, aby ho následoval. Král, ponořený do ponurých myšlenek, mu vyhověl. Pelias je vedl vzhůru po mramorovém schodišti, a pak pozlacenými schody, které vedly na vrchol citadely a na střechu nejvyšší věže. Byla noc, hvězdnatou oblohou vál silný vítr a rozfoukával Conanovu černou hřívu. Hluboko pod nimi se třpytila světla Khorshemishe a zdálo se, že jsou mnohem dál, než hvězdy na obloze. Pelias tu vypadal cizí a vzdálený, chladný, a nelidsky velký ve

společnosti hvězd.

"Jsou tvorové," řekl Pelias, "nejen na zemi a v moři, ale i ve vzduchu a v dalekých oblastech oblohy, kde žijí a lidé o nich nic nevědí. Ale tomu, kdo zná Slova vlády a Znaký a Vědění, nejsou nebezpeční, ani nedostupní. Hleď a neboj se."

Zvedl ruce k obloze a vydal podivné dlouhé volání, které jako by se nekonečně dlouho chvělo vzduchem, ztrácelo se a klesalo, až zmlklo úplně a zmizelo kdesi v neznámém kosmu. V tichu, které následovalo, Conan náhle uslyšel tlukot křídel mezi hvězdami a pak ucouvl před netopýru podobným stvořením, které se před nimi sneslo. Spatřil velké, klidné oči, které si ho měřily ve světle hvězd, viděl gigantická křídla rozpětí čtyřiceti stop a poznal, že to není netopýr ani pták.

"Nasedni a jed'," řekl Pelias. "Za úsvitu tě donese do Tarantie."

"Crome!" zamumlal Conan. "Je to všechno jen sen, z něhož procitnu ve svém paláci v Tarantii? A co ty? Nenechám tě samotného mezi nepřáteli."

"O mě se nestarej," odpověděl Pelias. "Za svítání se lidé v Khorshemishi dozvědí, že mají nového pána. Ber, co ti bohové dávají. Setkáme se na pláni Shamaru."

Conan nejistě vylezl na hřebenovitá záda a chytil se klenutého krku, stále ještě přesvědčen, že je v zajetí zlého snu. Stvoření se s hromovým bitím křídel vzneslo k obloze a král dostal závrať, když se hluboko pod ním ztrácela světla města.

4.

"Meč, jenž zabíjí krále

přetíná pouta říše."

– Aquilonské přísloví –

Tarantijské ulice vřely řvoucím davem, zaťatými pěstmi a zrezlými píkami. Bylo hodinu před úsvitem, druhý den po bitvě u Shamaru, a zprávy se šířily rychlostí, nad níž zůstával rozum stát. Způsobem, který znal jen Tsotha-lanti, se zpráva o králově smrti rozšířila necelou půlhodinu po bitvě. Výsledkem byl chaos. Baroni opustili královské město a každý se hnál chránit svůj hrad před loupeživými sousedy. Conanovo dobře vedené království balancovalo na pokraji zkázy. Prostí občané a kupci se třásli před nebezpečím návratu despotické vlády. Lidé volali po králi, který by je ochránil jak před nepřítelem, tak i vlastní šlechtou. Hrabě Trocero, který po Conanově odchodu převzal správu nad městem, se je snažil uklidnit, ale oni s hrůzou vzpomínali na staré občanské války, kdy před patnácti lety ten samý hrabě oblehl město. Ulice řvala, že Trocero zradil krále, a že chce město vyplnit. Žoldnéři začali rabovat čtvrti a vláčeli z domů křičící kupce a zděšené ženy.

Trocero udeřil na lupiče, pokryl ulice jejich těly, zahnal je zpátky do ubikací a uvěznil vůdce. Ale lidi to neuklidnilo a stále tupě hulákali, že vyvolal nepokoje k vlastnímu prospěchu.

Princ Arpello předstoupil před zmatenou radu a oznámil svou připravenost převzít vládu nad městem, dokud nebude rozhodnuto o novém králi; Conan neměl syna. Zatímco diskutovali, jeho agenti se nenápadně vmísili do davu, který chňapl po kousku královského majestátu. Rada slyšela bouři za okny, kde dav vyvolával Arpella Zachránce. Rada kapitulovala.

Trocero se nejprve odmítl vzdát velitelské hole, ale když se kolem něj začali srocovat lidé, syčet a řvát a na jeho rytíře metat kamení a odpadky, uznal za marné vést v takových podmínkách pouliční bitvu s Arpellovými pomahači. Hodil svému rivalovi hůl do tváře a svým posledním úředním aktem pověsil na tržišti vůdce žoldnéřů, pak v čele svých patnácti stovek v ocel zakutých rytířů odjel jižní branou. Sotva se za ním zabouchla, Arpellova vlídná maska spadla a odhalila divokou tvář vyhládlého vlka. Jelikož žoldnéři byli rozsekáni na kusy nebo se schovávali ve svých barácích, jediní vojáci v Tarantii byli ti jeho. Ze svého válečného koně se na velkém náměstí provolal králem a sklidil křik oklamaneho davu.

Kancléř Publius proti tomuto kroku protestoval a byl uvržen do žaláře. Kupci, kteří přijali jeho královskou proklamaci s ulehčením, shledali, že jim nový monarcha svým prvním výnosem uložil drtivou daň. Šest bohatých kupců, kteří byli vysláni jako protestní delegace, bylo bez soudu popraveno. Po

popravě následovalo ohromené ticho. Pak kupci udělali to, co dělávají vždy, když se střetnou se silou, kterou nemohou ovládnout penězi; padli na tlusté pupky a lízali boty svého utiskovatele. Prostí lidé nebyli osudem kupců nijak dojatí, ale začali reptat, když zjistili, že chování Pelliasových vojáků, kteří předstírali, že udržují pořádek, si v ničem nezadá s turanskými bandity. Do Publioova paláce, který si Arpello vybral za své sídlo, jelikož zoufalí radní, kteří byli jeho výnosem odsouzeni, drželi královský palác proti jeho vojákům, proudily stížnosti na vydírání, vraždy a znásilnění. Arpello ovládl alespoň letohrádek a Conanovy dívky byly odvečeny do jeho komnat. Lidé mumlali, když viděli královské krásy, jak se zmítají v brutálních rukách železně oděných kmánů. Byly tam temnooké milostenky z Poitainu, štíhlé černovlasé holky ze Zamory, Zingary a Hyrkánie, brythunské dívky s rozcuchanými plavými vlasy. Všechny vystrašené a ponížené, neboť nebyly na špatné zacházení zvyklé.

Noc přikryla město plné zmatku a chaosu a kolem půlnoci se po ulicích záhadně rozneslo, že se Kothíanci chopili svého vítězství a buší na zdi Shamaru. Někdo z Tsothovy tajemné tajné služby žvanil. Strach lidmi otrásl jako zemětřesení a ani se nezamýšleli, jakým zázrakem čarodějnictví se k nim zprávy dostávají tak rychle. Běželi za Arpellem a domáhali se, aby vytáhl na jih a zahnal nepřítele zpátky za Tybor. Ten jim mohl snadno vysvětlit, že k tomu nemá dost sil a že armádu nesebere dřív, dokud baroni neuznají jeho nárok na korunu, ale byl opilý mocí a vysmál se jim do očí.

Mladý student, Athemides, vylezl na sloup na tržišti a plamennými slovy Arpella obvinil ze spolupráce se Strabonem a vymaloval živý obraz, existence v područí Kothu, s Arpellem jako satrapou. Ještě než skončil, dav skučel strachy a řval vzteky. Arpello poslal své vojáky, aby mladíka zavřeli, ale lidé ho zvedli na ramena, uprchli s ním a jeho pronásledovatele zaplavili kamením a mrtvými kočkami. Salva z kuší obrátila dav na útěk a útok jezdců pokryl tržiště mrtvolami. Athemides byl přesto propašován ven z města s úkolem naléhavě požádat Trocera, aby dobil zpět Tarantii a vyrazil na pomoc Shamaru.

Athemides našel Trocera za hradbami, jak balí tábor a chystá se k pochodu do Poitainu na jihozápadní konec království. Trocero na mladíkovy prosby odpověděl, že nedisponuje silou potřebnou k šturmování Tarantie, i kdyby mu pomáhal dav uvnitř, ani k tomu, aby čelil Strabonovi. Navíc, zatímco by bojoval s Kothíanci, hrabiví šlechtici by mu vyplnili Poitain za zády. Když je král mrtev, každý se musí postarat sám o sebe. On odjíždí do Poitainu a tam bude Arpellovi a jeho zahraničním spojencům čelit, jak nejlépe dovede.

Zatímco Athemides prosil Trocera, dav se v bezmocném vzteku přeléval po městě. Pod velkou věží vedle královského paláce lidé vřeli a tlačili se, aby vyrvali svou nenávist k Arpellovi, který stál na cimbuří a smál se dolů. Jeho lučištníci se zatím seřadili u parapetů, tětivy napjaté a prsty na spouštích samostřílů. Princ Pellie byl rozložitý muž střední postavy s temnou, tvrdou tváří. Byl intrikán, ale byl také bojovník. Pod hedvábným kabátkem se zlatým lemováním a třepenými rukávci se třpytila leštěná ocel. Jeho dlouhé černé vlasy, navoněné a zkadeřené, byly stříbrnou páskou staženy dozadu, ale u pasu se mu houpal široký meč s vykládaným jílcem, který byl odřený z bitev a tažení.

"Hlupáci! Řvěte si, jak umíte! Conan je mrtev a Arpello je král!"

Co z toho, že se proti němu spojí celá Aquilonie? Měl dost mužů, aby uhájil ty mocné zdi, dokud nepřitáhne Strabonus. A Aquilonie byla vnitřně rozdělena. Každý z baronů se už hotovil uchvátit poklad svého souseda. Arpello měl co dělat jen s bezmocným davem. Strabonus se skrz chatrné šiky rozvášněných baronů probije jako galéra skrz pěnu a než přijde, Arpellovi stačí uhájit královské město.

"Hlupáci! Arpello je král!"

Za východními věžemi vyšlo slunce. Z krvavého úsvitu přilétala tečka, už byla velká jako netopýr, už jako orel. A pak všichni, kdo to viděli, vykřikli úžasem, neboť přes hradby Tarantie přelétl tvor, kterého lidé znali jen z polozapomenutých legend. A jak se vznášel nad velkou věží, spoza titánských křídel seskočil člověk. Pak tvor s ohlušujícím hřměním křídel zmizel a lidé si protírali oči, nejistí, zda to nebyl jen sen. Ale na hlásce stála divoká barbarská postava, polonahá, zkrvavená a hrozivě mávající velkým mečem. A ze zástupu se zvedl řev, který rozechvěl věže: "Král! To je král!"

Arpello strnul; pak s výkřikem tasil a skočil na Conana. Cimmeřan se lvím řevem odrazil svištěcí ostří, pak odhodil svůj vlastní meč, popadl prince v rozkroku a krk a zvedl jej vysoko nad hlavu.

"Vem si své pikle s sebou do pekla!" zařval a jako pytle mřítel pellijským princem daleko od sebe a ten se svištěním padal k zemi vzdálené sto padesát stop pod ním. Lidé dole uskakovali a když jeho tělo

narazilo na mramorové dláždění, vystříkla krev a mozek. Pak zůstalo ležet jako rozšlápnutý brouk potlučené v rozbitém pancíři.

Lučištníci na věži, blízcí nervovému zhroucení, ucouvli. Začali prechat a obléhaní radní vyrazili z paláce a s radostnou vervou se do nich pustili. Pellijští rytíři a ozbrojenci hledali bezpečí v ulicích a dav je trhal na kusy. Na ulicích vřel a klokotal boj, chocholaté helmy a ocelové přilbice se zmítaly mezi rozcuchanými hlavami a pak mizely, v lese vztyčených pík zuřivě kmitaly meče a nade vším se nesl řev davu, výkřiky nadšení se mísily s krvežíznivým rykem a skučením agónie. A vysoko nad tím se v závratné výši na cimbuří pohupovala a kolébala nahá postava krále, mávala mocnými rukama a řvala gargantuovských smíchem, který si tropil posměch z davů, princů, i ze sebe sama.

5.

Dlouhý luk a silný luk a necht' se snese noc!

Tětívu v zárezu, šíp k uchu a za cíl krále Koth!

– píseň bossoniánských lučištníků –

Odpolední slunce se třpytilo v klidných vodách Tyboru a zalévalo jižní bašty Shamaru. Vyčerpaní obránci věděli, že jen málo z nich ještě spatří východ slunce. Rovinu pokrývaly pavilony obláhatelů. Shamarští jim pro jejich početní převahu nebyli schopni zabránit v přechodu řeky. Bárky, spoutané dohromady, vytvořily most, po němž přešly hordy útočníků. Strabonus se neodvážil vpochodovat do Aquilonie s nepokořeným Shamarem v zádech. Poslal své lehké jezdce, své spahie, do vnitrozemí, aby pustošili zem, a vztyčil na pláni obláhatcí stroje. Zakotvil flotilu lodí, které mu dodal Amalrus, ve středu proudu proti jižní hradbě. Některé lodě byly potopeny kameny z městských balist, které prorazily paluby a rozervaly jejich obšití, ale zbytek se držel na svých místech a z jejich přídů a vrcholků stěžňů, chráněni pavézami, lučištníci ostřelovali bašty u řeky. Byli to Shemité, jež se rodí s lukem v ruce, a žádný aquilonský lukostřelec se jim nemohl vyrovnat.

Ze strany země vrhaly katapulty mezi obránce balvany a kmeny stromů, které rozbíjely střechy a drtily lidské bytosti jako brouky, beranidla neustále bušila do kamenů, zákopníci se zarývali do země jako krty a dělali podkopy pod věžemi. Na horním konci přehrazený vodní příkop byl nyní bez vody, ale za to plný balvanů, země, mrtvých koní a lidí. Pod hradbami se hemžily obrněné postavy, tloukly do bran, zvedaly vzhůru obláhatcí žebříky a tlačily k hláskám úderné věže namačkané kopiníky.

Tohle město, kde pouhých patnáct stovek mužů vzdorovalo čtyřiceti tisícům bojovníků, už opustila naděje. Z království, jehož předsunutou hlídkou bylo, nepřišla žádná zpráva. Conan byl mrtev, to rozjásaně volali útočníci. Jen silné zdi a zoufalá odvaha obránců je ještě držely zpátky, ale to nemohlo trvat věčně. Ze západní zdi zbyla hromada trosek a obráncům tu nezbylo, než se s útočníky pustit do boje muž proti muži. Jinde se podkopané hradby prohýbaly a věže se opile nakláněly.

Ted' se útočníci hromadili ke zteči. Zaduly rohy a ocelové šiky vytáhly po pláni. Útočné věže, pokryté nevydělanými býčími kůžemi, se s rachotem rozjely vpřed. Lidé Shamaru viděli, jak uprostřed vedle sebe vlají praporce Kothu a Ophiru, a rozeznali mezi jejich blyštivými rytíři štíhlou, vražednou postavu Amalruse ve zlaté zbroji a sedícího, černě pancéřovaného Strabona. A mezi nimi byla postava, již se děsili i nejstatečnější, hubená supí silueta v lehkém rouchu. Pikynýři vyrazili vpřed, proudili po zemi jako třpytivé vlny řeky roztavené oceli, rytíři klusali vpřed, kopí zvednutá, s rozevlátými korouhviemi. Bojovníci na hradbách se zhluboka nadechli, poručili své duše Mitrovi a stiskli své vylámané a zkrvavené zbraně. Tu náhle, bez varování, proťal rámus zvuk trubek. Rachocení nastupující armády bylo přehlušeno duněním kopyt. Na severu pláň, kterou šla armáda, se zvedaly lány nízkých kopců, které se jako obrovské schody táhly k severu a k západu. Nyní z těch kopců, jako pěna před bouří, letěli spahiové, kteří byli posláni pustošit venkov. Jeli nízko skloněni a tvrdě pobízeli koně ostruhami, a za nimi se slunce zalesklo na postupujících ocelových řadách. Když se dostaly plně na dohled, už nebylo pochyb. Byla to pancéřová jízda a vlál nad ní velký lví praporec Aquilonie.

Vzrušení pozorovatelé na věžích vyrazili k nebi velký křik. Bojovníci tloukli v extázi vylámanými meči do

svých rozsekaných štítů a obyvatelé města, rozedraní žebráci i bohatí kupci, děvky v červených kytlicích i dámy v hedvábí a saténu, padali na kolena, křičeli štěstím k Mitrovi a po tvářích jim kanuly slzy vděčnosti.

Strabonus, který začal zuřivě vykřikovat rozkazy a spolu s Arbanusem objížděl kolem dokola těžkopádné šiky, aby čelil té nečekané hrozbě, zavrčel: "Stále nad nimi máme početní převahu, jestli nemají v kopcích schované zálohy. Muži na bitevních věžích odrazí každý výpad z města. To jsou Poitainci. Mohli jsme se nadít, že se Trocero pokusí o nějaké podobné bláznivé hrdinství."

Amalrus nevěřičně vykřikl.

"Vidím Trocera a jeho kapitána Prospera – ale kdo to jede mezi nimi?"

"Ishtar nás ochraňuj!" zavřískl Strabonus a zbledl. "To je Král Conan!"

"Ty ses zbláznil!" zaječel Tsotha a křečovitě sebou škubl. "Conan už je pár dní v Sathově žaludku!" Na chvíli zastavil a divoce pohlédl na armádu, která se řadu za řadou vlévala na pláň. Nemohl nepoznat gigantickou postavu v černé, zlacené zbroji, která jela na velkém černém hřebci pod rozevlátými hedvábnými záhyby velkého praporce. Z Tsothových rtů se vydral výkřik strašlivého vzteku a jeho bradu potřísnila pěna. Poprvé v životě viděl Strabonus čaroděje vyvedeného z míry a rychle se mu ztratil z očí.

"V tom je magie!" vykřikl Tsotha a zuřivě si škubal bradu. "Jak mohl utéct, dostat se včas do svého království a tak rychle se vrátit s armádou? To je práce Peliase, ať je proklet! Cítím v tom jeho ruku! Ať jsem proklet, že jsem ho nezabil, když jsem měl tu moc!"

Při zmínce o muži, který, jak věřili, byl už deset let mrtev, vytřeštili králové oči a panika vyzařující z obou vůdců otřásla armádou. Jezdce na černém hřebci poznali všichni. Tsotha vycítil pověřivou hrůzu svých mužů a tvář se mu změnila v pekelnou masku.

"Udeřme!" řičel a šíleně mával hubenýma rukama. "Stále jsme silnější! Zaútočit a rozdrtit ty psy! Stále ještě můžeme dnes v noci hodovat v troskách Shamaru!"

"Ó, Sete!" zvedl paže a k Strabonově hrůze začal vzývat hadího boha, "dej nám vítězství a přísahám, že ti obětuji pětkrát sto shamarských panen zalitých vlastní krví!"

Mezitím se nepřátelská armáda rozlila po pláni. Spolu s rytíři přijela na silných, rychlých ponících druhá, nepravidelná armáda. Ti sesedli a utvořili pěší šiky, neteční bossoniánští lukostřelci a prudcí pikynýři z Gunderlandu, zpod jejichž ocelových přilbic se vlnily špinavě žluté kadeře.

Byla to nesourodá armáda, kterou Conan shromáždil v divokých hodinách, které následovaly po jeho návratu do hlavního města. Odehnal zpěněný dav od pellijských vojáků, kteří střežili hradby Tarantie a naverboval je do svých služeb. Poslal rychlého jezdce, aby Trocera přivedl zpátky. S tím, jako s jádrem armády, vyrazil k jihu a cestou očist'oval kraj od rekrutů a koní. Šlechtici z Tarantie a přilehlých oblastí rozmnožili jeho řady a on odváděl rekruty z každé vesnice i hradu po cestě. Ale síla, s níž se přišel postavit nepřátelským armádám, byla pořád mizerná, ačkoli měla kvalitu tvrzené oceli.

Šlo s ním devatenáct stovek obrněných jezdců a jejich jádro tvořili poitainští rytíři. Zbytek žoldnéřů a profesionálních vojáků ve službách věrných šlechticů tvořil jeho pěchotu, pět tisíc lukostřelců a čtyři tisíce pikynýřů. Nyní se armáda seřadila ve správném pořadí, první lukostřelci, pak pikynýři a za nimi rytíři, kteří jeli krokem.

Arbanus proti nim uspořádal své šiky a spojenecké armády vyrazily vpřed jako oceán třpytivé oceli. Pozorovatelům z městských hradeb vyrazil dech pohled na tu nesmírnou armádu, která zastínila síly zachránců. První pochodovali shemitští lučištníci, pak kothští kopiníci a nakonec obrnění rytíři Strabonuse a Amalruse. Arbanusův záměr byl jasný, smést svými pěšáky Conanovu pěchotu a otevřít tak cestu nezadržitelnému nárazu těžké jízdy.

Shemité spustili palbu z pěti set yardů a šípy, které prolétly jako pozdrav mezi oběma armádami, zastínily slunce.

Lučištníci západu, trénovaní tisíciletým nelítostným bojem s piktskými divochy, šli netečně a svírali řady, když některý z jejich kamarádů padl. Měli proti sobě velkou přesilu a shemitský luk donesl dál, ale přesností se Bossoniánci svým protivníkům vyrovnali a prosté lučištnické umění vyvažovali převahou v morálce a znamenitostí zbroje. Když byli na jistý dostřel, vypustili šípy a Shemité padali v celých řadách. Modrobradí válečníci v lehkých drátěných košilích nedokázali útoku odolat tak jako Bossoniánci v těžkých zbrojích. Zlomili se, začali zahazovat luky a jejich útek vnesl chaos do řad kothských kopiníků za

nimi.

Bez podpory lučištníků začaly bossoniánské střely tyhle ozbrojence kosit po stovkách a když šíleným během zkrátily vzdálenost, narazili na hroty pík. A žádná pěchota se nemůže měřit s divokými Gundermány, jejichž domovem je nejsevernější provincie Aquilonie, od níž je to do Cimmerie jen pár dní jízdy po bossoniánských hranicích. S těmi, kteří se narodili a vyrostli pro boj a kterým z hyborských národů plyne v žilách nejčistší krev. Kothští kopiníci, otřesení ztrátami způsobenými záplavou šípů, byli rozsekáni na kusy a ve zmatku zahnáni zpět.

Když Strabonus viděl, jak byla jeho pěchota odražena, zařičel vzteky a křikl, aby zaútočila obrněná jízda. Arbanus namítal, že se Bossoniánci přeskupili a sešikovali před aquilonskými rytíři, kteří během šarvátky nehybně seděli na svých ořích. Generál doporučoval dočasný ústup, který by západní rytíře vytáhl zpod ochrany luků, ale Strabonus byl zlostí bez sebe. Podíval se po dlouhých lesklých řadách svých rytířů, vrhl nenávistný pohled na hrstku obrněných postav naproti a pak Arbanusovi rozkázal zatroubit k útoku.

Generál poručil svou duši Ishtar a zadul na zlatý roh. Za hromového rachotu se sklonil les kopí, velká armáda se dala po pláni do pohybu a začala nabírat rychlost. Celá rovina se chvěla v rachotu laviny kopyt a třpyt zlata a oceli oslňoval pozorovatele na věžích Shamaru.

Jízda rozrazila prořídle řady kopiníků, přejela přátele i protivníky a vjela do svištěcího deště bossoniánských šípů. Tak buráceli rovinou, jeli nelítostnou bouří, která za nimi po cestě rozptýlila třpytivé rytíře jako podzimní listí. Ještě sto kroků, vjedou mezi Bossoniánce a posekají je jako kukuřici; ale maso a krev nemohly odolat smrtícímu dešti, který svištěl a vyl mezi nimi. Lučištníci stáli, rameno u ramene, nohy široce rozkročené, natahovali tětiny k uchu a s krátkými hrdelními výkřiky vypouštěli šípy jako jeden muž.

Celá první řada rytířů roztála a přes mrtvolu koní a jezdců klopýтали a padali jejich druhové. Na zemi ležel se střelou v krku Arbanus, lebku měl rozbitou kopyty svého umírajícího válečného koně a armády zbavené velení se zmocnil zmatek. Strabonus vykřikoval rozkaz, Amalrus jiný a všech se při pohledu na Conana zmocnil pověřčivý strach.

A jak se lesklé šiky zmateně motaly, zazněly Conanovy trubky a skrz otevřené šiky lučištníků se do strašlivé zteče vyřítili aquilonští rytíři.

Armády se střetly s úderem, který připomínal zemětřesení a otrásl vratkými věžemi Shamaru. Zmatené eskadry útočníků nedokázaly odolat kompaktnímu ocelovému klínu, naježenému oštěpy, který se jako blesk řítí proti nim. Dlouhá kopí útočníků rvala jejich šiky na kusy a v srdci té armády jeli rytíři z Poitainu a oháněli se svými strašlivými dvouručními meči.

Řinčení a zvonění oceli bylo jako když milion perlíků tluče do mnoha kovadlin. Pozorovatelé na hradbách byli omráčeni a ohlušeni, svírali cimbuří a dívali se na vířící a kroužící ocelový maelstrom, kde se mezi blýskajícími se meči vysoko zvedaly chocholy, a korouhve klesaly a vrávoraly.

Amalrus padl s lopatkou přeseknutou Prosperovým dvouručním mečem a zemřel pod dusajícími kopyty. Masa útočníků zaplavila devatenáct set Conanových rytířů, ale masivní klín se prosekával hlouběji a hlouběji do rozptýlené nepřátelské formace a rytíři z Kothu a Ophiru kolem něj marně kroužili a tloukli do něj. Klín zlomit nedokázali.

Lučištníci a pikynýři se vypořádali s kothskou pěchotou, která zmateně prchala rovinou, dorazili na kraj boje a vypouštěli naslepo šípy, bodali nože do podbříšků a břich koní, vyráželi vpřed a probodávali jezdce svými dlouhými pikami.

Na hrotu ocelového klínu rval Conan svůj válečný pokřik a v blyštivých vražedných kruzích mával mečem, který si nic nedělal z ocelových příleb s hledím nebo obrněných náprsníků. S hromovým pustošením projel skrz opancéřované nepřátele, rytíři z Kothu se za ním zavřeli a odřízli ho od jeho válečníků. Conan udeřil a pouhou silou a rychlostí se hnal šiky, až se dostal k popelavému Strabonovi obklopenému palácovou gardou. Teď visel osud bitvy na vlásku, Strabonus měl se svou početní převahou možnost vyrvat vítězství z rukou bohů.

Ale když uviděl svého úhlavního nepřítele na délku paže od sebe, zařval a divoce švihl sekyrou. Ta zařinčela o Conanovu helmu, vykřísila jiskry a Cimmeran se zachvěl a vrátil úder. Pětistopé ostří rozdrtilo

Strabonovu přilbici a lebku, králův válečný kůň se s řehťáním vzepjal a s mrtvolou v sedle se hnál pryč. Armádou, která se nejistě zavlnila a ustoupila, projel velký křik. Trocero a jeho osobní stráž si se zoufalým úsilím prosekali cestu ke Conanovi a velký praporec Kothu padl. Tu se za omráčenými dobyvateli, které zachvátil strach, rozlehl mocný řev a vzplál velký zmátek. To obránci Shamaru udělali zoufalý výpad, pobili muže, hlídající brány a teď řádili mezi stany obléhatelů, pobíjeli táborovou posádku, zapalovali pavilony a ničili obléhací stroje. To byla poslední kapka. Trpytivá armáda roztála v útěku a zuřící vítězové je v běhu sráželi.

Prchající jeli k řece, ale muži z flotily, tvrdě napadení kameny a šípy povzbuzených měšťanů, odrazili, začali veslovat k jižnímu břehu a své druhy ponechali vlastnímu osudu. Z těch se mnozí dostali na břeh a přešli přes řeku po člunech, které sloužily jako most, dokud je shamarští neuvolnili a neodrazili od břehu. Pak se z boje stala řež. Nájezdníci, zatlačeni do řeky, kde se topili v brněních nebo rozsekáni podél břehu, hynuli po tisících. Sami neznali slitování a tak se jim také žádného nedostalo.

Celá pláň, od paty nízkých kopců až po břehy Tyboru, byla pokryta mrtvolami a po řece, jejíž proud zrudl, hustě plavali mrtví. Z devatenácti set rytířů, kteří jeli s Conanem na jih, přežilo sotva pět set, aby se mohli pyšnit jizvami, a masakr mezi lučištníky a pikynýry byl strašlivý. Ale z velké a slavné armády Strabona a Amalruse nezbylo nic a těch, kteří uprchli, bylo méně než padlých.

Zatímco podél břehu řeky ještě trvala jatka, na lukách za ní se odehrávalo poslední dějství ponurého dramatu. Mezi těmi, kteří se stačili dostat přes most z člunů, ještě než byl zničen, byl i Tsotha. Jel jako vítr na vychrtlém, podivně vyhlížejícím koni, jemuž se v běhu nemohl rovnat žádný jiný. Nelítostně srážel přátele i protivníky a když se dostal na jižní břeh, ohlédl se a spatřil, jak ho na velkém černém hřebci zuřivě pronásleduje děsivá postava. Lana už byla přeseknuta a proud odnášel bárky pryč, ale Conan si z toho nic nedělal a se svým koněm skákal z jedné lodi na druhou tak, jak by člověk skákal po plovoucích krách. Tsotha vykřikl kletbu, ale velký hřebec už udělal poslední skok a s namáhavým zasupěním dopadl na jižní břeh. Čaroděj začal prchat pryč, do pustých luk a v závěsu za ním byl král. Jel zuřivě a tiše a velký meč, kterým mával, značil jeho cestu rudými kapkami.

Tak se hnali, lovec a zvěř, a černý hřebec se nedokázal přiblížit ani o píd', i když napínal každou šlachou sval. Letěli krajinou zapadajícího slunce v kalném světle a šalebných stínech, až daleko za nimi umlkly zvuky řeže. Na obloze se objevil bod a když se přiblížil, vyrostl z něj velký orel. Střemhlav se vrhl z oblohy na hlavu Tsothova koně, ten zařehťal, vzepjal se a shodil jezdce.

Starý Tsotha vstal, aby čelil svému pronásledovateli; jeho oči byly jako oči šíleného hada a tvář se mu změnila v nelidskou masku hrůzného hněvu. V každé ruce držel cosi lesklého a Conan věděl, že je to smrt.

Král seskočil z koně a vykročil k nepříteli. Jeho brnění řinčelo a velký meč držel vysoko.

"Znovu se setkáváme, čaroději!" divoce se zasmál.

"Drž se zpátky!" zaskučel Tsotha jako krví poblázněný šakal. "Sežehnu ti maso z kostí! Nemůžeš mě přemoci, i kdybys mě rozsekal na kusy, kousky masa a kostí se znovu spojí a doženou tě k záhubě! Vidím v tom ruku Peliase, ale já vás zničím oba! Jsem Tsotha, syn..."

Zaleskl se meč, Conan udeřil, oči obezřetně přimhouřené.

Tsothova pravá ruka sebou švihla a král se rychle sklonil. Něco mu přeletělo nad helmou, vybuchlo a se zábleskem sežehlo pekelným ohněm velký kus písku za ním. A než mohl Tsotha hodit kouli z levé ruky, Conanův meč přesekl jeho hubený krk. Čarodějova hlava padla, vytryskla fontána krve, tělo v dlouhém rouchu opile zavrávalo a zhroutilo se. Ale šílené černé oči se stále dívaly na Conana a divoké světlo v nich nepohaslo, rty se odporně kroutily a ruce podivně hmataly kolem, jako by hledaly utatou hlavu. Tu se cosi s rychlým šumem křídel sneslo z oblohy; byl to orel, který napadl Tsothova koně. Chytil do velkých pařátů spadlou hlavu a vznesl se k obloze. Conan oněměl překvapením, neboť z orlího hrdla zněl lidský smích a byl to hlas čaroděje Peliase.

Pak se stala hrozná věc. Bezhlavé tělo vyskočilo z písku a, s rukama slepě zdviženými, se na ztuhlých nohou vrávoravě rozběhlo za rychle se zmenšujícím bodem na šedé obloze. Conan stál jako zkamenělý a díval se, dokud se rychle potácející postava neztratila v šeru znachovělých luk.

"Crome!" jeho mohutná ramena sebou škubla. "Mor na tyhle sváry čarodějů! Pelias se ke mně zachoval

dobře, ale netrápilo by mě, kdybych ho už nikdy nespatriil. Dejte mi poctivý meč a poctivého nepřítele, abych ho do něj vrazil. Ztraceně! Co bych teď dal za džbán vína!"

Přeložil Michael Bronec